

РЕШЕНИЕ

№ 542

гр. София, 01.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 15.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **7071** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 28 от Закона за хазарта /ЗХ/ във вр. чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр.чл.166, ал.2 от Данъчнопроцесуалния кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба от [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], подадена чрез адв.Г., срещу Решение № 000030-2390/21.06.2021г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искането на жалбоподателя за възстановяване на платена от жалбоподателя по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ в размер на 25 000лв., платена с преводно нареждане от 12.04.2021г., и държавна такса по чл.1, ал.3 ТТЗХ в размер на 2000лв., платена с преводно нареждане от 02.04.2021г. В жалбата се излагат твърдения, че решението е незаконосъобразно, тъй като неправилно изп.директор на НАП е приел, че за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, се дължат в условията на кумулативност две такси – такава по чл. 30, ал.1 ЗХ и по чл. 30, ал.6, пр. първо ЗХ, като не е съобразил разпоредбата на чл. 30, ал.7 ЗХ, според която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал.1, както и §86 от ПЗР на ЗИД на ЗХ. Посочва, че дружеството се облага с алтернативен данък по ЗКПО, тъй като извършваната от него дейност попада в разпоредбите на чл. 242, ал.1 ЗКПО. Моли за отмяна на оспореното решение. Претендира за направените по делото разноски.

В съд.з. жалбоподателят [фирма], чрез адв.Г., поддържа жалбата.

Ответната страна – изпълнителния директор на НАП, в представено писмено

становище и чрез юриск.И. в съд.з., оспорва жалбата.Излага съображения, че двете такси чл. 30, ал.1 ЗХ и по чл. 30, ал.6 ЗХ се дължат кумулативно и на различно правно основание една от друга. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно е по делото, че на 13.12.2019г. е депозирано искане от [фирма], с ЕИК[ЕИК], с вх.№000030-15373/13.12.2019г. по регистъра на Държавната комисия по хазарта за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати по ЗХ за срок от 5 години в игрална зала с адрес: [населено място], обл.Б., [улица].

По подадено от жалбоподателя заявление, с решение № 000030-1113/06.04.2021г., издадено от изпълнителния директор на НАП, е издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години в игрална зала с адрес: [населено място], обл.Б., [улица], с 16 броя игрални автомата с 16 броя игрални места.

Видно от представени по делото платежни нареждания, [фирма] е заплатил сумата от 2 000 лв. на 02.04.2021 г., като в платежното нареждане, като основание е посочено чл. 1, ал.3 ТТЗХ. На 12.04.2021 г., с две платежни нареждания дружеството е заплатило към НАП и сумата от 25 000 лв. – с основание чл. 30, ал.6 ЗХ и 7 600лв-с основание такса по чл.30, ал.1 ЗХ. Плащанията не се оспорват от страна на ответника.

Със заявление вх. №26-с-744/31.05.2021г., жалбоподателят е поискал от НАП да му бъдат възстановени сумите от 25 000 лв. и 2 000лв., като недължимо платени. Излага съображения за това, че дължи единствено таксата от 7 600 лв., на основание чл. 30, ал.1 ЗХ, и не дължи таксата от 25 000 лв., която е платена на основание чл. 30, ал.6 ЗХ и само, за да получи удостоверението за продължаване на действието на лиценза. Излага съображения и че таксата от 2000лв. не се дължи, доколкото не е подал искане за потвърждаване на инвестиции, като направените от него такива са доказани с документи, приложени към първоначалното искане,

С решение № 000030-2390/21.06.2021г. изпълнителният директор на НАП е оставил без уважение заявлението на жалбоподателя за възстановяване на платените с платежни нареждания от 12.04.2021 г. и от 02.04.2021г. по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ в размер на 25 000 лв. и такса по чл. 1, ал.3 ТТЗХ в размер на 2000лв.

Решението е връчено на представител на ищеца на 22.06.2021 г., а жалбата срещу него е подадена на 05.07.2021 г. чрез ответния орган.

При така установената фактическа обстановка, като извърши проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, подало заявлението, по което ответника се е произнесъл с процесното решение. По съществото ѝ съдът взе предвид следното:

Оспореното решение е издадено от изпълнителния директор на НАП, на основание чл. 17, ал.1, т.16 ЗХ, съгласно която разпоредба изпълнителния директор на НАП е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощия да се произнеса

и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Съгласно цитираната разпоредба, изпълнителният директор на НАП, е материално компетентния орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на платени такси за издаване и продължаване действието на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗХ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на решението, адресата, какво е решението на органа по подаденото от заявителя заявление, какво е мотивирало органа да стигне до посочения извод. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самото решение, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка.

Настоящият съдебен състав намира, че при постановяване на процесното решение, ответният орган не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяната му, на процесуално основание.

По съответствието на решението с материалните разпоредби:

Според решението, с което се продължава издадения в полза на дружеството лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, след получаването му дружеството трябва да заплати дължимите такси, посочени като държавна такса по чл.30, ал.1 ЗХ във вр. с чл.3, ал.1, т.4, б.“а“ от ТТЗХ в размер на 7600лв. и държавна такса за издаване и поддържане на лиценз за игри с с игрални автомати със срок на лиценза 5 години в размер на 25 000лв., съгласно чл.30, ал.6 ЗХ. Указаните такси са заплатени, като е заплатена и такса по чл.1, ал.3 ТТЗХ в размер на 2000лв. След заплащането им и след преценка на обстоятелствата, дружеството е поискало възстановяване на таксите по чл.30, ал.6 ЗХ и по чл.1, ал.3 ТТЗХ, като недължимо платени, за което е подало заявление. По това заявление, органът в 14-дневен срок е постановил оспореното в настоящето производство решение, което е съобщено на жалбоподателя по надлежния ред.

С оспореното решение, изпълнителният директор на НАП е отказал да възстанови платените от жалбоподателя с платежно нареждане от държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 25 000лв., платена с преводно нареждане от 12.04.2021г. и държавна такса по чл. 1, ал.3 ТТЗХ по в размер на 2000лв., платена с преводно нареждане от 02.04.2021г. За да прецени приложимите разпоредби относно дължимите такси във връзка с подаденото на 13.12.2019г. искане от [фирма] за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати по ЗХ за срок от 5 години в игрална зала с адрес: [населено място], обл.Б., [улица], с 16 броя игрални автомата с 16 броя игрални места, съдът съобрази следното:

Спорът по делото се свежда до това, коя конкретно такса от предвидените в чл. 30 ЗХ дължи жалбоподателя за продължаване срока на действие на издадения му лиценз и по-конкретно дължи ли две такси – такава по ал.1 и такава по ал.6 от чл. 30 ЗХ.

В случая, производството по искане за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, образувано на 13.12.2019г., е приключило с решение на изпълнителния директор на НАП от 06.04.2021г. В това производство е била приложима разпоредбата на § 86, ал.1 от ПЗР към ЗИД ЗХ, според която образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, ..., се довършват при досегашните изисквания. Наред с това, предвид дейността, за която е издаден лицензът в случая, не е налице промяна в

режима на таксуване с изменението от ДВ бр.69/2020г. Съгласно чл.30, ал.5 от ЗХ в предходната му редакция от ДВ бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г., за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1. Последната не е изменена до момента и предвижда и понастоящем, че за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите (ТТЗХ). С изменението от ДВ бр.69/2020г. предишната ал.5 на чл.30 ЗХ е променена на ал.7, като запазва съдържанието си и гласи и понастоящем, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1. Съгласно чл. 3, ал.1, т.4, б. „а“ от Тарифата за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри и дейности по ЗХ и по-конкретно за игри с игрални автомати се събира такса, както следва - за игрални зали с 15 игрални места - 7500 лв., и по 100 лв. за всяко допълнително игрално място. Тъй като в залата, за която е издаден лиценз, има 16 игрални места, таксата е 7 600лв., която такса е платена.

Лицензът, издаден с решението от 06.04.2021г., е за организиране на хазартни игри с игрални автомати. Облагането на тази дейност е уредено в Раздел V на Глава тридесет и втора от ЗКПО – „Данък върху хазартната дейност“. Съгласно чл.242, ал.1 ЗКПО, хазартната дейност от игри с игрални автомати, за каквато е издаден лиценз в случая, се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. Посочената Глава тридесет и втора на ЗКПО е част от Част пета на същия закон. На основание чл.218, ал.1 ЗКПО, данъчно задължените лица, посочени в тази част (пета), вместо с корпоративен данък се облагат с алтернативен данък за дейностите, посочени в тази част. Следователно, издаденият на дружеството лиценз с решението от 06.04.2021г. е за дейност, облагана с алтернативен данък. Изричната уредба на чл.30, ал.7 ЗХ не допуска противоречиво тълкуване, като посочва, че за този вид хазартни игри се събират само таксите по ал.1. Не се дължи таксата по ал. б от същата разпоредба на ЗХ, според която за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценз 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

Разпоредбата на алинея 7 от чл. 30 ЗХ предвижда, че лицата, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, следва да заплащат такса за издаване/продължаване действието на лиценз, в размер определен единствено по Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта. Размерът се определя единствено според броя на игралните места в залата, в която ще се извършва разрешената дейност, и не е обвързан с броя жители в населеното място, в което ще се извършва дейността, или пък със срока на валидност на лиценз, както е предписано в чл. 30, ал.6 ЗХ. Доколкото чл. 30, ал.7 ЗХ е разписал ясно каква е таксата за издаване/продължаване на лиценз за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, а именно единствено такава по ал.1, няма основание да се приеме обратното и дружеството, отговарящо на условието за облагане с алтернативен корпоративен данък, да дължи две такси за продължаване действието на лиценз.

Предвид гореизложеното и доколкото таксата по чл. 30, ал.1 ЗХ, превръщаща

към Тарифата, е платена, неоснователно е в случая събирането на такса по чл.30, ал.6 ЗХ. Поради това, платената по сметка на НАП такса в размер на 25 000 лв. не се дължи и е следвало да бъде възстановена при поискването от страна на [фирма].

Неоснователно се явява възражението на жалбоподателя за недължимост на събраната по чл.1, ал.3 ТТЗХ държавна такса в размер на 2 000 лв. В производството по първоначално издаване на лиценз, законодателят е предвидил, че искателя следва да докаже размера на извършените инвестиции, както и средства за организиране на играта в размери предвидени в чл.5, ал.1, т.3 ЗХ. На следващо място в чл.1, ал.3 ТТЗХ е предвидено, че административният орган следва да събере и държавна такса за потвърждаване на извършените инвестиции за конкретния обект за който се издава лиценз. В настоящия случай е събрана дължимата такса, като от административния орган е извършено потвърждаване на извършените инвестиции от молителя [фирма] за обект за игрална зала с адрес: [населено място], [улица]. Неоснователно е позоваването от жалбоподателя на разпоредбата на чл.5, ал.3 ЗХ, тъй като със заявлението си за издаване на първоначален лиценз за организиране на хазартни игри, същият е представил документи за вече направените инвестиции, въз основа на които изп.директор на НАП е потвърдил същите с решението от 06.04.2021г., а не документи, доказващи средства за извършване на инвестициите, съгласно ал.4 на чл.5 от ЗХ. Ето защо, жалбата в тази ѝ част, следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените от него по делото разноски за държавна такса – 50лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 1350лв., ще следва да бъде уважена съответно на уважената част от жалбата, т.е. на същия следва да се присъдят съдебни разноски в размер на 1 250лв. На ответника по жалбата следва да се присъди, с оглед отхвърлената част от жалбата, юрисконсултско възнаграждение в размер на 50лв. Или по компенсация НАП следва да заплати на жалбоподателя съдебни разноски в размер на 1 200лв.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 000030-2390/21.06.2021 г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искането на [фирма] за възстановяване на държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ в размер на 25 000лв., платена с преводно нареждане от 12.04.2021г. по сметка на НАП.

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма] срещу Решение №000030-2390/21.06.2021 г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искането му за възстановяване на държавна такса по чл.1, ал.3 ТТЗХ в размер на 2000лв., платена с преводно нареждане от 02.04.2021г. по сметка на НАП.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за ново произнасяне при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона в 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК], съдебни разноски в размер на 1200 /хиляда и двеста/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен

съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: